Am trecut prin iarnă

Am trecut prin iarnă cu fruntea-nfăşurată-n ceaţă. Am cărat pe umerii-mi firavi zăpada singurătăţilor şi durerea mută şi îngheţată a munţilor am purtat-o la piept.

N-am ştiut ce-i somnul liniştit în nopţile geroase. Am trăit în vis durerea degerată a stelelor ce tremurau de frig atunci când răsuflarea îngheţată a cumplitului Gerar le ţintuia pe boltă. Prin vine îmi şiroia dezgheţul lui Făurar şi trosnetul sloiurilor de pe râuri îmi bătea în tâmple.

Cât de singură am fost trecând prin iarnă! Niciun om de zăpadă nu mi-a ţinut tovărăşie… Nici măcar corbii cei bătrâni de secole n-au venit să-mi croncăne la ferestre, să ne plângem unii altora pustiul din noi…

Dar acum toate au luat sfârşit! Primăvara, în veşminte de azur, cu obraji de ghiocei, râde zburdând peste dealuri. La picioarele mele cerul s-a spart în mii de scântei albastre, din flacăra cărora au răsărit cu sfinţenie brânduşi firave. Pe smaraldul verde al văilor ele îmi par ca nişte ochişori de înger ce privesc mângâietor spre durerea mută a lunii.

Lasă-mă, primăvară, să-ţi mângâi fruntea! Îţi voi cânta lângă inimă o doină învăţată de la vântul de seară, în vreme ce tu vei umple izvoarele cu ape de argint şi vei întinde peste munţi mantia înverzită a pădurilor…

Fă-mi, Doamne, mâinile căuş, din care păsările primăverii să vină şi să ciugulească grăunţe fermecate din cămările soarelui! Iar din cântatul lor să ţeşi zăbranic prin care să nu străbată tulburarea ori nefericirea celor fără primăveri!